



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **M. B.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 5. 3. 2018, č. j. 17 A 14/2017 - 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 11. 2016, č. j. DSH/14890/16 (dále jen „*rozhodnutí žalovaného*“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Plzně (dále také „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 15. 9. 2016, č. j. MMP/219115/16 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 600 Kč a povinnost k úhradě nákladů spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč. Žalobce se přestupku dopustil tím, že dne 12. 1. 2016 v 10:55 hod. jako řidič motorového vozidla X, RZ X, při jízdě po pozemní komunikaci I/26, ve směru jízdy od Plzně na Ejpovice, v prostoru exitu na obec Červený Hrádek, držel v ruce podle pozorování policistů při řízení vozidla telefonní přístroj. Tímto jednáním porušil § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Krajský soud v Plzni (dále jen „*krajský soud*“) rozsudkem ze dne 5. 3. 2018, č. j. 17 A 14/2017 - 41, zamítl

jako nedůvodnou. Pro účely projednávání kasační stížnosti žalobce jsou významné následující žalobní body a jejich vypořádání ze strany krajského soudu.

[3] Žalobce zpochybňoval věrohodnost svědků (zasahujících policistů) a namítal, že správní orgány měly provést jím navržené důkazy (ohledání vozidla, výslech svědka). Krajský soud k tomu uvedl, že policisté vypovídali shodně a jejich výpovědi korespondovaly s dalšími podklady ve spise. Z pouhé skutečnosti, že si nevybavili barvu předmětného mobilního telefonu, nelze dovodit závěr o jejich nevěrohodnosti. Policisté neměli jiný zájem na výpovědi, než je zájem na řádném výkonu služby. Krajský soud proto ve shodě se správními orgány považoval provedení žalobcem navrhovaných důkazů za nadbytečné, neboť skutkový stav byl zjištěn bez důvodných pochybností. Pozdější ohledání vozidla by nadto dle soudu nemohlo ověřit stav v době spáchání přestupku. Tvrzení žalobce, že v době jízdy netelefonoval, ale holil se strojkem, je natolik zásadní, že mělo být podle názoru krajského soudu logicky uplatněno již při silniční kontrole. To se však nestalo a žalobce přišel s tímto argumentem až s odstupem mnoha měsíců. Tato okolnost snižuje jeho věrohodnost a toto tvrzení lze považovat za účelové.

[4] Žalobce dále namítal nedostatečné odůvodnění výše uložené sankce a porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Krajský soud k tomu konstatoval, že z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí porušení této zásady nevyplývá (pokud jde o hodnocení závažnosti přestupku ve smyslu § 12 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích – dále jen „*zákon o přestupcích*“). Výměra uložené pokuty jen mírně nad spodní hranici zákonné sazby byla podle krajského soudu v souladu se zákonem o přestupcích. Správní orgán prvního stupně přitom shledal jednu polehčující (absence nevratných následků jednání žalobce) a dvě přitěžující okolnosti (frekvencovanost komunikace, žalobce se v posledních třech letech dopustil jiného přestupku). Krajský soud dodal, že závěr, že se v dané věci jednalo o pozemní komunikaci s obvyklým zvýšeným provozem, byl dostatečně prokázán specifikací místa spáchání přestupku – jednalo se o dálniční přivaděč z dálnice D5 ve směru z Prahy do krajského města Plzně.

[5] Žalobce rovněž namítal, že správní orgán řádně a přezkoumatelným způsobem neodůvodnil závěr o tom, že přestupek byl spáchán z vědomé nedbalosti. Krajský soud uvedl, že odůvodnění prvostupňového rozhodnutí sice bylo v tomto směru strohé, avšak sankce byla uložena při spodní hranici zákonné sazby za současného shledání dvou jiných přitěžujících okolností (viz výše). Za takové situace krajský soud neshledal, že by daná okolnost mohla mít vliv na zákonnost výroku o výši sankce.

[6] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[7] Stěžovatel nejprve namítá, že krajský soud nebral v potaz, že policisté se mohli zmýlit. Vycházel pouze z toho, že správní orgány nezjistily nic, co by snižovalo jejich věrohodnost. Stěžovatel v rámci práva na obhajobu navrhl výslech svědka, se kterým v inkriminované době telefonoval, a který mohl potvrdit, že stěžovatel s ním hovořil přes hands-free sadu a zároveň se holil pomocí strojku. Policisté nemuseli rozeznat telefon od holicího strojku, oba předměty jsou si tvarem podobné. Žalobce tvrdí, že policistům ústně sdělil, že v ruce držel holicí strojek. Není tedy pravdivý závěr krajského soudu, že se k věci na místě nevyjádřil, a jeho aktuální obrana je tak nevěrohodná. Stěžovatel byl neprovedením navrženého důkazu (výslech svědka) zkrácen na právu na obhajobu a posouzení věci ze strany krajského soudu je v tomto směru v rozporu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[8] Při ukládání sankce dále podle stěžovatele došlo k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Správní orgán totiž hodnotil přestupek jako „*závažnější*“, neboť „*držení telefonu rozptyluje*“.

pokračování

řidiče. Tato okolnost (držení telefonu) je však již znakem skutkové podstaty daného přestupku. Ničím jiným nebyla vyšší závažnost přestupku odůvodněna. Držení mobilního telefonu tak bylo stěžovateli přičteno k tíži dvakrát. Krajský soud toto pochybení nijak nerefletoval. Stěžovatel dále nesouhlasí ani s tím, že vyšší frekvence účastníků silničního provozu byla prokázána vymezením místa spáchání skutku (dálniční přívaděč k dálnici D5). V dopoledních hodinách je v daném místě provoz slabý. Zasahující policisté v této souvislosti nic nevedli. Závěr, že se jedná o frekventovanou komunikaci, tedy z ničeho nevyplývá. I z veřejných mapových podkladů (Google Maps nebo Mapy Seznam) je patrné, že se jedná o méně používanou komunikaci. Tato přítěžující okolnost tak nebyla ničím podložena.

[9] Stěžovatel závěrem polemizuje s posouzením krajského soudu ohledně formy zavinění projednávaného přestupku. Správní orgány neprokázaly zavinění ve formě vědomé nedbalosti. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že otázka zjištění řádné formy zavinění nemohla mít vliv na výši sankce. Z hlediska nové právní úpravy je i krajský soud povinen aplikovat pro stěžovatele výhodnější instituty, například mimořádné snížení výměry pokuty či upuštění od uložení sankce. Podmínkou pro aplikaci takových institutů je ovšem náležité zjištění skutkového stavu věci. K tomu v posuzovaném případě nedošlo. Zmíněné instituty se použijí spíše u nedbalosti nevědomé. Řádné zjištění formy zavinění je též podmínkou přezkoumatelnosti rozhodnutí; v tomto směru správní rozhodnutí neobstojí, což ostatně krajský soud (byť ne výslovně) připustil.

[10] Žalovaný ke kasační stížnosti pouze uvedl, že s jejím obsahem nesouhlasí a ztotožňuje se se závěry krajského soudu v napadeném rozsudku. Dále odkázal na své vyjádření k žalobě ze dne 23. 3. 2017.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Ve věci přitom rozhodl bez jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] První námitka stěžovatele směřuje k nedostatečnému zjištění skutkového stavu a porušení jeho práva na obhajobu, neboť ve správním řízení nebyly provedeny jím navrhané důkazy (viz odstavec [7] výše).

[14] K této námitce soud považuje nejprve za vhodné uvést, že se již v minulosti opakovaně zabýval otázkou odpovědnosti za porušení povinnosti podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení *řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení*. Tento přestupek patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a navíc se odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem. Je rovněž často prokazován pouze svědeckými výpověďmi zasahujících policistů a není neobvyklé, že proti sobě stojí tvrzení policistů a obviněného z přestupku.

[15] Z toho důvodu je u těchto obtížně zachytitelných přestupků třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86; všechna judikatura tohoto soudu je dostupná na www.nssoud.cz), a tedy

i na věrohodnost svědecké výpovědi policistů. Tu mohou mimo jiné snižovat především důkazy svědčící o jejich zaujatosti vůči osobě obviněného nebo o narušení jejich nestrannosti způsobené například způsobem jejich hodnocení a odměňování. Nedostatků nestrannosti policistů může nasvědčovat také zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následovala poté, co obviněný řidič odmítl podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). U obtížně pozorovatelných přestupků je pak nutné rovněž zhodnotit, zda měli strážníci či policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku.

[16] Správní orgán je dle § 50 odst. 3, věty druhé zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), povinen i bez návrhu zjistit všechny skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být uložena povinnost. Zároveň dle § 3 správního řádu je úkolem správního orgánu zjistit stav věci tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. To však neznamená, že správní orgán je povinen provést každý důkaz, který mu účastník řízení navrhne. Ustanovení § 52, věta druhá správního řádu stanoví, že správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Před provedením důkazu je tedy správní orgán oprávněn posoudit, zda je navrhovaný důkaz způsobilý přinést jakékoliv poznatky ke zjištění skutkového stavu či zda se jedná pouze o obstrukční taktiky obviněného z přestupku s cílem vyhnout se hrozící sankci a navrhovaný důkaz nemá ve vztahu ke skutkovému stavu věci žádnou vypovídající hodnotu. Neprovedení navrhovaného důkazu je správní orgán povinen odpovídajícím způsobem odůvodnit (srovnej nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, či usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05; judikatura Ústavního soudu je dostupná na <https://nalus.usoud.cz>). I judikatura Evropského soudu pro lidská práva uvádí, že není povinností soudu (respektive správního orgánu) bezpodmínečně připustit důkazní návrhy obviněného (viz rozsudek ze dne 22. 4. 1992, č. 12351/86, *Vidal proti Belgii*, bod 33).

[17] V projednávané věci ze správního spisu nevyplývají žádné indicie o tom, že by policisté měli vůči stěžovateli postupovat šikanózně, přehnaně horlivě či předpojatě. Jejich podjatost z jiného důvodu stěžovatel netvrdí. Nejvyšší správní soud tak ve shodě s krajským soudem konstatuje, že policisté vypovídali v zásadních bodech shodně a jejich výpovědi korespondovaly s dalšími podklady ve spise. Ani jeden z nich si sice při podání svědecké výpovědi již nevybavil barvu předmětného mobilního telefonu, tato jediná izolovaná okolnost však věrohodnost jejich výpovědí nesnižuje natolik, aby z nich správní orgány nemohly vycházet. Podstatná je shoda ve vnímání přestupkového jednání – svědci se ve svých výpovědích shodovali v tom, že stěžovatele viděli spáchat daný přestupek, oba popsali více méně totožný průběh událostí. S ohledem na to by provedení výslechu dalšího svědka, jak navrhoval stěžovatel, bylo nadbytečné. Správní orgán prvního stupně se nadto ve svém rozhodnutí s tímto důkazním návrhem stěžovatele řádně vypořádal, ani v tomto směru tak nepochybil (viz str. 7 prvostupňového rozhodnutí). Stěžovatel nikterak nerozporuje možný pozorovací úhel policistů, vzdálenost, na kterou se od nich pohyboval, rychlost, kterou jel, pozorovací podmínky v daný den, popřípadě zbarvení skel svého vozidla. Ostatně ani v těchto aspektech nejsou výpovědi obou policistů rozporné. Krajský soud tedy nepochybil, jestliže námitky směřující ke zpochybnění věrohodnosti svědků a k nedostatečnému zjištění skutkového stavu neakceptoval.

[18] Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že oznámení o přestupku, úřední záznam a výpovědi zasahujících policistů jsou podklady, které pochází všechny z jednoho zdroje, tedy od zasahujících policistů. Jsou-li však vzájemně souladné a nevyskytují-li se v nich rozpory, může se jednat o indicii, že popisované jednání se skutečně stalo tak, jak tyto materiály zachycují. Ostatně konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu aprobovala možnost prokázání

pokračování

spáchání přestupku pouze na základě těchto „trojjediných“ podkladů (srovnej rozsudky ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114, ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018 – 37). Nejvyšší správní soud uzavírá, že v daném případě byl skutkový stav správními orgány zjištěn dostatečně, na základě věrohodných podkladů a k porušení práva na obhajobu stěžovatele nedošlo (pro úplnost lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 66/2018 – 34, který shledal nedůvodnou podobně koncipovanou námitku stejného advokáta tehdejší stěžovatelky, který vystupuje i v nyní řešené věci).

[19] Tvrzení žalobce, že policistům ústně při kontrole sdělil, že v ruce držel holicí strojek, nemá ve spisovém materiálu oporu. Z výpovědi policistů nic takového nevyplývá, sám stěžovatel (respektive jeho zástupce ve správním řízení) se přitom ústního jednání dne 16. 6. 2016 a dne 9. 8. 2016 nezúčastnil, a připravil se tak o možnost klást svědkům v tomto směru otázky či je s tímto tvrzením konfrontovat. Na oznámení o přestupku se stěžovatel odmítl vyjádřit. Z úředního záznamu ze dne 12. 1. 2016 plyne, že stěžovatel s přestupkem a s výší blokové pokuty souhlasil, ale na místě nic platit nechtěl, neboť věc za něj měla vyřešit nějaká společnost ve správním řízení. S argumentací o použití holicího strojku přišel až v písemném vyjádření, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 19. 8. 2016. Krajskému soudu lze přisvědčit v tom, že takto zásadní skutečnost by řidič logicky sdělil policistům hned při kontrole, přičemž holicí strojek by jim mohl i ukázat. K tomu ovšem v posuzovaném případě nedošlo.

[20] K druhé kasační námitce ohledně porušení zákazu dvojího přičítání (viz odstavec [8] výše) uvádí zdejší soud následující. Krajský soud správně podotknul, že správní orgán prvního stupně zohlednil při ukládání sankce jednu polehčující a dvě přitěžující okolnosti. K tíži pachatele však nekladl žádný ze znaků skutkové podstaty daného přestupku, tedy ani okolnost držení telefonu v ruce. V prvostupňovém rozhodnutí je sice vskutku poněkud zavádějícím způsobem uvedeno, že „[ch]arakter přestupku spočívajícího v držení telefonu při řízení motorového vozidla správní orgán zhodnotil jako závažnější, neboť tato činnost rozptyluje pozornost řidiče, tudíž mu brání plně se věnovat řízení vozidla, se všemi eventuálními negativními dopady a riziky na bezpečnost a plynulost silničního provozu z toho vyplývajícími“ (str. 8 prvostupňového rozhodnutí). Tuto okolnost však správní orgán prvního stupně nehodnotil jako přitěžující, jež by vedla ke zvýšení výměry pokuty. To vyplývá z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, jelikož na téže straně správní orgán prvního stupně výslovně uvádí, jaké okolnosti přičítel k tíži nebo naopak ve prospěch stěžovatele. Konkrétně se z prvostupňového rozhodnutí podává, že v neprospěch stěžovatele bylo hodnoceno místo a čas protiprávního jednání (v dopoledních hodinách pracovního dne v místě s nezanedbatelnou frekvencí ostatních účastníků silničního provozu), a dále to, že měl za poslední tři roky jeden záznam o přestupku ve výpisu z karty řidiče, nebyl tedy zcela bezúhonný. V jeho prospěch byla zhodnocena skutečnost, že svým jednáním nezpůsobil nevratné následky.

[21] Byť správní orgán prvního stupně mohl své rozhodnutí formulovat přehledněji, z výše uvedeného plyne, že k porušení zásady zákazu dvojího přičítání nedošlo. V souladu s judikaturou tohoto soudu je pouze nutné korigovat postup správního orgánu prvního stupně, který jako polehčující okolnost shledal to, že stěžovatel svým jednáním nezpůsobil nevratné následky.

[22] Obecně platí, že zákon může chránit objekt deliktního jednání (zákonem chráněný zájem) jak proti přímému zásahu do něj (poruchový přestupek), tak i proti pouhému ohrožení (ohrožovací přestupek). Jde v podstatě o právně politické rozhodnutí zákonodárce, v němž se odráží důležitost a význam chráněného právního statku (oblasti společenských vztahů, zájmu či hodnot), jinými slovy, zda odpovědnost nastupuje až v případě vzniku poruchového

následku (majetkové škody, újmy na zdraví, apod.), nebo již v případě hrozby vzniku takového následku.

[23] Skutkové podstaty přestupků v oblasti silničního provozu jsou konstruovány ve značné míře právě jako ohrožovací. Je tomu tak proto, že chráněným zájmem je zde bezpečnost a plynulost silničního provozu. Charakteristikou tohoto provozu je hustota, intenzita, pohyb značného množství osob a věcí. Povaha provozu předpokládá vysokou míru sebekázně každého účastníka, dobrovolné a uvědomělé dodržování jeho pravidel, protože možnosti regulace, včetně zásahů proti porušování, jsou omezené. Riziko vzniku škod na životech, zdraví a na majetku je přitom trvale přítomné. Důležitou funkcí sankčních oblastí práva je preventivní působení na adresáty uložených povinností, ať již v rovině příkazů nebo zákazů.

[24] Jestliže k naplnění skutkové podstaty ohrožovacího přestupku postačí právě hrozba následků, je přestupek dokonán jednáním, které ohrožuje bezpečnost silničního provozu, aniž by bylo požadováno, aby došlo k poruchovému následku, tedy typicky k dopravní nehodě se škodami na zdraví či majetku. To, že k takovému následku nedošlo, nelze proto v rámci ukládání správní sankce u ohrožovacích deliktů zohlednit ve prospěch pachatele (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2019, č. j. 1 As 284/2018 – 32). Takovým ohrožovacím deliktem je právě i přestupek spočívající v držení telefonního přístroje v ruce při řízení vozidla. Výše popsané dílčí pochybení nicméně nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Kromě toho, že daná skutečnost nešla k tíži stěžovatele, je možné s ohledem na nízkou výši uložené pokuty konstatovat soulad uložené sankce se zákonem (viz též níže).

[25] Stěžovatel dále brojí proti tomu, že vyšší frekvence účastníků silničního provozu byla prokázána pouze vymezením místa spáchání skutku (dálniční přivaděč k dálnici D5). Podle něj je v dopoledních hodinách v daném místě provoz slabý a jedná se o méně používanou komunikaci.

[26] Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom smyslu, že odůvodnění správního orgánu prvního stupně (pro jaké důvody, okolnosti a souvislosti považoval spáchání přestupku v daném místě a čase za přitěžující okolnost) je strohé a nepřilíš přesvědčivé. Na druhou stranu s ohledem na to, že přestupek byl spáchán dopoledne v pracovní den na dálničním přivaděči, je možné na základě prosté lidské zkušenosti rozumně předpokládat, že v daném místě se ve zvýšené míře pohybují vozidla. Za stěžovatelem spáchaný přestupek bylo možné uložit pokutu od 1 500 Kč do 2 500 Kč [§ 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu]. Správní orgán prvního stupně stěžovateli po zvážení všech polehčujících a přitěžujících okolností uložil pokutu ve výši 1 600 Kč, tedy jen nepatrně nad spodní hranici zákonné sazby. Vzhledem ke skutečnosti, že za přitěžující okolnost správní orgán hodnotil (kromě spáchání přestupku na frekventované komunikaci) také jeho dřívější protiprávní jednání proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (proti čemuž stěžovatel ničeho nenamítal), nepovažuje Nejvyšší správní soud uloženou pokutu za nepřiměřeně vysokou i bez přihlídnutí k nyní posuzované přitěžující okolnosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2018, č. j. 2 As 67/2018 – 42).

[27] Poslední námitka stěžovatele míří k tomu, že správní orgány neprokázaly zavinění ve formě vědomé nedbalosti (viz odstavec [9] výše). Nejvyšší správní soud k tomu v první řadě podotýká, že formu zavinění správní orgán prvního stupně nepovažoval za přitěžující okolnost (k tomu viz odstavec [20] výše), pouze ji v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí konstatoval. Rozlišení mezi vědomou a nevědomou nedbalostí tak nemělo v nyní posuzovaném případě vliv na výši uložené sankce ve formě pokuty.

pokračování

[28] K dalším stěžovatelovým úvahám ohledně zavinění lze dodat, že zákaz držet při řízení vozidla telefonní přístroj je v zákoně o silničním provozu stanoven již od počátku jeho účinnosti (tj. od ledna 2001). Stěžovatel tak již měl dostatek času se s tímto pravidlem seznámit, neboť se nejedná o povinnost novou. Kasační soud znovu opakuje, že stěžovateli byla uložena pokuta ve výši 1 600 Kč, tedy jen 100 Kč nad spodní hranicí zákonného rozpětí, nedošlo tedy v tomto směru k ničím neodůvodněnému excesu, který by nepřiměřeně zasáhl do jeho práv.

[29] Pokud stěžovatel tvrdí, že z hlediska nové právní úpravy byl krajský soud povinen aplikovat pro stěžovatele výhodnější instituty, dodává k tomu Nejvyšší správní soud závěrem následující. Na trestnosti jednání, jež je stěžovateli kladeno za vinu, se přijetím nové právní úpravy (zejména zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2017) nic nezměnilo. To ostatně nerozporuje ani stěžovatel. Jak dále vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 2 As 303/2017 – 29, explicitní vyjádření úvah na téma příznivosti nové právní úpravy by „[b]ylo nezbytné, jen pokud by k tomu byl objektivní důvod (rozhodná právní pravidla doznala změny), nebo pokud by to stěžovatel ve správním řízení výslovně namítal (a oprávněně očekával odpověď na své výtky)“. V případě stěžovatele však žádné objektivní důvody pro vypořádání příznivosti nové právní úpravy dány nebyly. Nedošlo totiž k takové změně ustanovení právních předpisů, podle nichž správní orgány jednání stěžovatele kvalifikovaly a potrestaly, která by měla být při soudním přezkumu zohledněna, přičemž stěžovatel se ani příznivosti nové právní úpravy žádným způsobem nedovolával. Krajský soud tak nepochybil, pokud se uvedenému tématu výslovně nevěnoval (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 84/2018 – 46).

[30] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Toto právo by měl procesně úspěšný žalovaný, kterému však v řízení o kasační stížnosti nevznikly takové náklady, které by přesahovaly běžný rámec jeho úřední činnosti. Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 21. října 2019

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu